

УДК 821.161.2
ББК 84(4УКР)
Х18

Х18 Хаммоуда Н.
Соло надірваних струн. Том.1. Львівщина : новели / Наталія Хаммоуда. — Біла Церква: Час Змін Інформ, 2019. — 400 с.

ISBN 978-617-7477-57-9

Дизайнер обкладинки Тетяна Виговська

До першого тому із циклу «Соло надірваних струн» увійшла тридцять одна новела про життя і кохання загиблих Героїв АТО з Львівщини. Цей проект є літописним і має на меті донести правду сьогодення до сучасників, закарбувати у пам'яті українців згадку про воїнів, які були патріотами, захисниками і віддали своє життя за цілісність, суверенітет і волю України. Розповідь вдови з Києва стане містком до наступного тому про Героїв Київщини.

УДК 821.161.2
ББК 84(4УКР)

ЗМІСТ

Тетяна Череп-Пероганич. <i>Любити і пам'ятати</i>	3
Дарія Склярник. <i>Пам'ятай! Не забудь! І не зрадь!</i>	5
Марія Дребіт (Голодрига). <i>І вірте, бо так і є</i>	12
ТІЛЬКИ ВТРАТИВШИ, Я ЗРОЗУМІЛА КОХАННЯ ЦІНУ Історія Аліни Болтишевої	15
ОЧІ КОЛЬОРУ ЛІТНЬОГО НЕБА Історія Світлани Бабенко	27
СИНІВСЬКЕ ПРОРОЦТВО Історія Ольги Михайлової	36
КНЯЖА РОДИНА Історія Ольги Чирви	44
ОСТАННІЙ ДАРУНОК ВІД ТАТА Історія Надії Протасевич	55
У КОЖНІМ ПОДИХУ ЖИВЕШ Історія Оксани Кизило	66
КОХАННЯ МІЖ КОДОВИХ ЗНАКІВ Історія Оксани Задорожної	76
—А НА ЗГАДКУ ТОБІ — ЗОРЕПАД Лист-спогад Лесі Сивої	86
Я ПРОЖИВУ ЖИТТЯ ЗА НАС ОБОХ Історія Ірини Митник	94
ЖИТТЯ, ЯК МИТЬ, ТА В НІМ БУЛА ЛЮБОВ Історія Раїси Невеличук	105

ТИ ПІРНАВ У МОЇ ОЧІ, НАЧЕ В МОРЕ Історія Марії Мусик	285
ТИ З МІСІЄЮ БУВ НА ЦІЙ ЗЕМЛІ Історія Романа Сеніка, надана сестрою Лесею Лисак	296
ТИ СНИ МЕНІ ДАРУЄШ З-ПОМІЖ ХМАР Історія Наталі Коцюби	310
ЗАМІСТЬ ТЕБЕ ЗДІЙСНЮ Я ВСІ МРІЇ ТВОЇ Історія Лілії Точин	326
Я ЗУМІЛА ЗРОБИТИ ЩАСЛИВИМ ТЕБЕ Історія Наталі Бльок	341
ТИ ПЕРШИМ І ЄДИНИМ Є МЕНІ... Історія Уляни Дорош	356
В ЦІМ ЛИСТІ БЕЗ КОНВЕРТА ВІДЛУННЮЄ НАШЕ ЖИТТЯ Історія Олени Пасевич	370
Я ПРОСИЛА ЙОГО: НЕ ЇДЬ... ..	385
Післямова	393
Героям Небесної сотні... три роки після... Вірш Дарії Склярік	395
Пам'яті героїв сьогодення. Вірш Дарії Склярік	396
ЗМІСТ	397

ЩОДНЯ ДО ТЕБЕ МРІЯМИ ЛЕЧУ Історія Олени Лагунової	115
ТИ ДАРУВАВ МЕНІ НАЙКРАЩІ ДНІ В ЖИТТІ Історія Світлани Ништи	133
ЗУСТРІЧ, ЩО СТАЛА ДОЛЕЮ Історія Мирослави Клим	148
У ТІЙ СВІТЛИНІ ТИ, МОЄ ЖИТТЯ! Історія Надії Кульчицької	158
ТАМ, МІЖ ЗОРЯМИ, ТИ — МОЯ ДОЛЕ! Історія Тетяни Ширінської	173
Я СЕРЦЕ ВІДДАЛА ТОБІ НАЗАВЖДИ! Історія Галини Калитич	185
ПОКУПКА ЗІ ЩАСТЯМ У ДАРУНОК Історія Марії Юрги	200
А Я УЖЕ НЕ ВІРИЛА В КОХАННЯ Історія Василюни Свідерської	209
НАШ СИН — ОСТАННІЙ БОРГ ПЕРЕД ТОБОЮ Історія Христини Чернюх	218
ЩОДНЯ ЖИВУ ІЗ ДУМКОЮ ПРО ТЕБЕ Історія Оксани Луцик	228
Я КОХАННЯ ТВОЄ ВІДЧУВАЮ КРІЗЬ ХМАР ПЕЛЕНУ Історія Ірини Гурняк	239
ЗА ТИМ СМУТКОМ В ОЧАХ БУЛО МОРЕ ЛЮБОВІ... Історія Світлани Кончевич	256
НАС ГРУДНЕВИЙ КИЇВ ПОЦІЛУНКОМ ПОЄДНАВ Історія Тетяни Циганок	270

Любити і пам'ятати...

Коли я погодилася написати передмову до цієї книги, навіть гадки не мала, що переписуватиму її кілька разів. Що читаючи ці, не так літературні тексти, як щирі одкровення жіночих душ, я свою власну душу їхнім болем розірву на шматки.

Любити і втратити, втратити і продовжувати любити... Це надзвичайні історії, які змусять замислитися над сутністю життя кожного. Як часто ми витрачаємо свій час на неважливі повсякденні речі і зовсім мало лишаємо його на спілкування з рідними, найдорожчими. А вони ж можуть тихо і несподівано піти від нас заради нас в небуття... Туди, звідки нема повернення. Хіба що пам'ять.

Хто вміє любити, вміє і пам'ятати. І вони пам'ятають... Ті, хто овдовів тоді, коли тільки прийшла пора для кохання, хто народив дитину невдовзі після смерті мужнього татка чи пестить внуків за себе і дідуся, який також ніколи не побачить новонароджених продовжувачів роду свого...

Читаю, занотовую: «...шахта їх поєднала — шахта й розлучила»; «...після смерті чоловіка живе за двох»; «...помер від втрати крові, але не втративши власну честь»; «...поранення були несумісними із

ЖИТТЯМ»; «...загинув, виконуючи військовий обов'язок»... Як же це страшно, коли для одних світить сонце, а інші гинуть зовсім поруч заради того, щоб це сонце світило для перших.

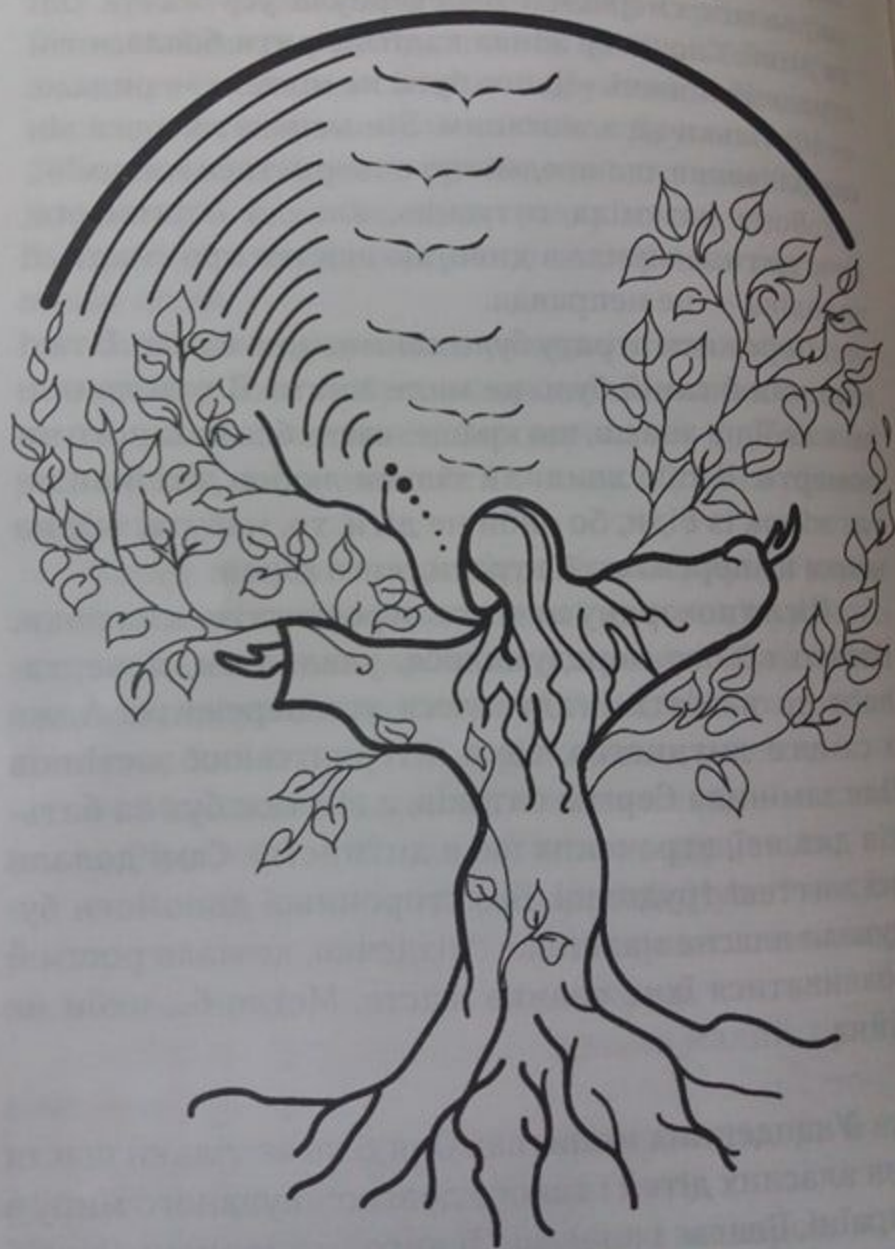
До книжки ввійшли розповіді жінок-вдів, дружин загиблих українських Героїв. І як добре, що вони наважилися відкритися, поділитися найпотраємнішим. Це свого роду посібник вірності і відданості, мужності і мудрості. Ми вкотре, а то і вперше, завдяки цим творам, закарбуємо для себе імена тих, кому завдячуємо яскравим сонцем і мирним небом, схилимо голови в жалобі і, можливо (принаймні цього дуже хотілося б), задумаємося знову і знову над тим, як ми живемо, заради чого, чи вміємо цінувати тих, хто поруч, чи є гідним прикладом для своїх нащадків, чи достатньо ми дякуємо за мир тим, хто віддав за нього своє життя, чи запитали знайомих і незнайомих вдів, матерів, дітей загиблих про те, чого вони від нас потребують і чим ми можемо їм допомогти.

Пережите зробило їх, авторок, сильними. У нас є чому повчитися у жінок, які взялися за перо. У збірці багато любові і пам'яті. Читати, аналізувати, думати — книжка написана і для цього теж.

*Тетяна Череп-Пероганич, письменниця,
журналістка, громадська діячка м. Київ*

КНЯЖА РОДИНА

(За честъ, за славу, за любов!)

*Історія Ольги Чирви,
вдови Володимира Кияна
(позивний «Тайфун»)*

*лейтенанта запасу, учасника війни в Іраку,
бійця 80-тої роти в зоні АТО.*

*Загинув 3 вересня 2015-го року від осколкових
поранень.*

*За особисту мужність, сумлінне та бездоганне
служіння українському народові,
зразкове виконання військового обов'язку наго-
роджений 15 вересня 2015 року
орденом «За мужність» III ступеня
(посмертно)*

*Народний Герой України (1 червня 2015)
11 жовтня 2015-го у Ковелі відбулося
відкриття меморіальної дошки
на честь Володимира Кияна*

У кімнаті тьмяно світить настільна лампа. На письмовому столі купа газет та листівок з оголошеннями. Хтось шукає роботу, а хтось її пропонує. Оля перегортала папери, щось обводила червоним фломастером, комусь телефонувала. І все не те... не те... То вона не підходить як працівниця, то робота, яку пропонують, їй зовсім не до душі.

В кутку газети маленьке, майже непомітне оголошення: шукаємо бармена... і телефон. Тільки й усього. «Якось так скупко і несерйозно», — подумала Оля, але рука сама потягнулася до телефону, і вмить красивий чоловічий голос на тому боці відповів: «Слухаю!».

— Добрий вечір! — несміливо обізвалася дівчина. — Я щодо оголошення в газеті. Ви шукали бармена...

— Шукали, — відповів чоловік. — І далі шукаємо.

— Ну тоді, якщо можна, я б хотіла у вас працювати, — так само тихо, наче соромлячись того, хто на іншому кінці дроту, промовила.

— Добре, — відповів чоловік. — Приходьте завтра о десятій. Домовимось.

— Згода, — відповіла Оля і, наспіх подякувавши, закрила телефон.

Півночі ніяк не могла заснути. Вона — бармен? Ще ніколи дівчина не працювала в кав'ярні чи барі. Оля у таких закладах і як відвідувачка бувала не дуже часто. Воліла проводити вечори вдома, аніж просиджувати у прокурених залах та вислуховувати п'яні балачки. Подруги ходили і дівчину часто кликали з собою, але ті місця не для неї. Та виходу

нема. Треба працевлаштовуватися хоч кудись... не дитина ж уже.

Близько десятої ранку дівчина підійшла до будинку, вказаному в адресі. Хотіла зазирнути у шибку, але вікна були закриті товстими лляними гардинами. Всередині, здалося, не було зовсім нікого. А може, її просто розіграли? Оля шарпнула за клямку широких дверей. Зачинено. Чи може просто двері важкі? Спробувала ще раз. Після повторної невдалої спроби вже хотіла розвернутися і піти, як двері відчинились, і красивий молодий хлопець виник перед нею.

— Ви за оголошенням?

— Я, — відповіла дівчина і відчула вміть, як рум'янець заливає її обличчя.

«З чого б то?» — тільки й подумала.

— Прошу, — запросив хлопець, пропускаючи Олю перед собою. — Ми ще не відчинилися. Інавгурація, так би мовити, на днях. А зараз тільки готуємося, тому прошу вибачення за безлад...

— Та нічого, — не знаючи, що більше сказати, стиснула плечима Оля.

— Я — Володимир! — подав чоловік Олі руку. — А ви?

— Оля! — скупю відповіла дівчина.

— Ну то вважайте, Олю, що ви прийняті, — відповів чоловік і взявся жваво розкладати товар на полиці. — Розкажіть трохи про себе. Де навчалися, працювали?

Через кілька хвилин Оля та Володимир вправно, наче б усе життя працювали в тій кав'ярні, разом розкладали товар, застеляли скатертинами столи, ставили на них вази із квітами, без слів ро-

зуміючи одне одного. Той тандем був «засуджений» до чогось більшого, окрім суто робочих стосунків з перших хвилин їхнього знайомства.

Тиждень за тижнем збігали в робочій суєті. Оля була задоволена роботою. У кав'ярні було зовсім інше коло відвідувачів, аніж у звичних барах, де спиртне текло рікою, а дим від цигарок виїдав очі. Тут все було культурно і невимушено. Запашна кава, смачні тістечка і щасливі погляди закоханих пар, які в більшості й були відвідувачами закладу. Було приємно спостерігати за щастям інших, радіти за них.

Володимир також дивувався своїм ставленням. Він не просто був власником кав'ярні, одним із тих, які прийдуть, надають наказів, заберуть виручені за день кошти і тільки їх і бачили. Він був іншим: енергійним, радісним і завжди готовим стати за стійку бару, щоб допомогти дівчині. А коли відвідувачів не було, вони просто заварювали каву, сідали за столик і говорили про все на світі. Володимир вже знав те, про що Оля ще не здогадувалася. Вона йому подобалася дуже. З того першого дня, коли її побачив, іншої для нього вже не існувало. Тому часто розважав її своїми жартами, розповідав різні історії, а ще втомлену від важкої роботи ніжно обіймав за плечі, жартуючи, що всю роботу не переробиш, як не старайся.

Оля не розуміла багато чого. Їдучи додому в душному автобусі після важкої святкової зміни, дівчина притулилася головою до прохолодної шибки і дивилася кудись на стрічку сірих будинків, що миготіли за вікном. «А чому саме до мене стільки уваги? Чому зі мною однією ці розмови? Чому до мене однієї таке ставлення. А може?..» — боячись своїх здогадок, запитувала себе дівчина.